

ИСКРЯЩИЯ МЕЧ

Chris Wooding
THE EMBER BLADE
copyright © 2019 by Chris Wooding
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ИСКРЯЩИЯ МЕЧ
2022 Студиото на А
Всички права запазени.
Автор: Крис Удинг
Превод: © 2021 Надя Златкова
Редактор: Стоян Христов; Ина Димитрова
Коректор: Стоян Христов
Корица: Георги Мерамджиев
Предпечат и печат: Студиото на А
Издател: Студиото на А
България, София 1421
кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4
тел.: +359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-249-8

КРИС УДИНГ

ИСКРЯЩАЯ
МЕЧ

Артлайн Студиос
София, 2022

Вярвай и не се отказвай и ще освободим земите си!
Това бе казал Едрик преди по-малко от три дни, докато стоеше на назъбената стена на крепостта Солт Форк и гледаше как неприятелят се приближава. Тогава рамо до рамо с неговите братя и сестри, с изпълнени с гордост гърди и гневно непокорство в очите, това му се струваше истина.

Но сега знаеше друго.

Гората го удряше и го дереше, докато се изкачваше по калния склон, а дъхът му изгаряше дробовете и един леден юмрук от ужас се бе свил около сърцето му. Дърк вървеше с усилие през храсталациите зад него, побелял от изтощение. По-възрастният мъж бе на края на силите си, виждаше се от приведените му рамене и празния поглед в очите му.

Едрик го издърпа последните няколко крачки нагоре до върха, където Дърк се преви на две, дишайки като човек, който едва не се е удавил. Той огледа със страх гората, докато спътникът му се съвземаше. Дърветата се огласяха от звучни птичи песни, а блестящите от росата листа потрепваха на ранната утринна светлина. От преследвачите им все още нямаше и следа, но той чуваше кучетата на Императора през дърветата.

– Ти продължавай – каза прегракнало Дърк. Гледаше безизразно като мъртвец. – Аз не мога повече.

Едрик познаваше Дърк от по-малко от година и през цялото това време не го бе харесал. Той беше простоват човек, обичаше да си пийва и да плюе и харесваше онзи груб хумор, който караше Едрик да се чувства неудобно. Едрик беше разочарован млад човек с благородническа кръв, който търсеше своето място в света, а Дърк беше неграмотен железар, който вече нямаше нищо за губене. Но Солт Форт ги беше събрал, обединил ги беше в обща кауза. Дори и когато всичко бе рухнало, Едрик нямаше да се откаже. Той издърпа Дърк да се изправи на крака.

– Ще тичаш – каза Едрик. – А когато не можеш, аз ще те нося.
И двамата продължиха, препъвайки се.

Винаги бе знаел, че Солт Форт ще бъде краят му, но си бе мечтал за различен край от този. Петдесет човека бяха превзели града, петдесет, които се бяха осмелили да се изправят срещу потисниците си. Тази тяхна проява на неподчинение трябваше да стане искрата, която да запали огъня на бунта сред хората им. Не бе очаквал да оцелее, но поне името му щеше да се помни в прекрасна песен.

Сега бардовете щяха да пеят различна песен. Щяха да пеят как съпротивата на хората от града рухнала в момента, в който се появила кроданската армия, как тълпите отворили портите и опитали да арестуват мъжете и жените, които ги бяха накарали да се отклонят от правия път, надявайки се в замяна на предателството си да получат милост от кроданите. Щяха да пеят за хаотичното бягство през тунелите на контрабандисти и за водачите, които се спасявали панически, докато войниците влизали в града.

Щяха да пеят за провал и щяха да го правят на езика на господарите си.

Бе видял Рен, погълнат от тълпата, с която бе опитал да говори. Ела бе умряла, докато го защитаваше, убита от камък, улучил я в главата. Не знаеше дали някой от останалите бе оцелял; в суматохата бе изгубил всички освен Дърк. Може би след няколко дни щеше да има среща, някое съобщение, оставено на тайно място, но той нямаше да е там, за да го прочете. Войниците на Императора ги бяха преследвали цяла нощ и се приближаваха все повече с всеки изминал час. Нямаше да доживеят следващия изгрев и двамата го знаеха.

Внезапно сред дърветата се появи храм, извисявайки се пред тях. Тази гледка ги накара да спрат рязко. През стените му се бяха промушили дърветата, а покрит с мъх купол лежеше близо до входа. Куполи с балкони и високи сводове бяха изгризани до голо от алчното време, но въпреки това храмът стоеше като свидетелство за създателите си, изящен шедьовър от един изгубен свят.

Краката на Дърк се разтрепериха и той се строполи на ръце и колене. Едрик се втренчи с широко отворени очи. Изтощението го беше лишило от чувства – дори и страхът му беше притъпен, – но сега се изпълни с удивление, което забави лудото биене на сърцето му.

Някога неговият народ бил велик. Бил най-добрият в света в изкуството, театъра, медицината, архитектурата, философията, астрономията и военното дело. Империята им се простирила по всички познати земи и Осия била страна на герои.

Но това беше миналото, а то бе останало далече зад тях. Славата на империята им беше залязла преди векове. А от тридесет години, по-дълго отколкото Едрик бе живял, Осия беше под ботуша на Крода. Той никога не бе познавал истинска свобода и затова накрая бе започнал да я търси.

Потушаването на бунта в Солт Форк и последвалата дълга и отчайваща нощ бяха разклатили вярата му. Бе проклинал себе си отново и отново задето бе заложил живота си на наивната мечта за бунт. Но тук, пред този мълчалив паметник, Едрик намери нови сили. Кръвта на строителите на този храм все още течеше във вените му и един ден хората му щяха да строшат веригите си.

– Ставай! – Той вдигна Дърк на крака, въпреки че мъжът беше отпуснат и тежък.

– Остави ме на червеите – изхриптя той. – Червеноокото дете идва за мен.

Едрик посочи към храма, където един тъмен вход зееше сред заплетените пълзящи растения.

– Ако трябва да умрем, ще бъде с милостта на Деветимата, в дома на предците ни.

– Деветимата! – изрече с горчивина Дърк. – Къде са те сега?

– Все още са тук – отговори Едрик и стисна зъби. – Това са земите им. Това са *нашите* земи и отново ще ни принадлежат.

– Ти си глупак и мечтател, Едрик – каза Дърк. – Винаги съм го мислил. – След това крайчето на устните му потрепна. – Имахме нужда от повече хора като теб.

Стрелата удари Дърк с достатъчна сила, за да го събори на земята. Той падна по очи със забита дебела пръчка с пера в гърба му. За момент Едрик се втренчи глупаво в него, замаян от бързината на смъртта му. След това го обзе ужас, извади меча си и тръгна заднешком към храма, търсейки с очи врага сред дърветата. Откри само неподвижност и неестествена тишина. Дори и птиците бяха замлъкнали.

Там някъде имаше нещо, някакво присъствие, от което го ползиха ледени тръпки. Листата съскаха на вятъра и самата гора кипеше от зло.

Той се затича, като взимаше стъпалата на храма по две наведнъж, и стигна до върха, но внезапно кракът му се подгъна под него в експлозия от болка. Едрик се строполи на каменните плочи, мечът се изплъзна от ръката му и той стисна мястото на бедрото си, където стърчеше окървавеният връх на стрелата. Вените на шията му изпъкнаха и той нададе вик.

От стрелата тръгнаха вкочаненост и разлагане, отровни филизи се заровиха в плътта му, която едновременно замръзваше и гореше. Опита се да се изправи и отново изкрещя, когато стрелата се раздвижи в крака му. Главата му се завъртя и всичко изведнъж стана далечно и замъглено.

През мъглата, която се спусна пред очите му, той забеляза мека червена светлина в храма. Светлина в това отдавна изоставено място, където по-рано бе видял само тъмнина. Изпълни се с отчаяна надежда. Дали тук имаше някой, който можеше да го спаси? Тук, на това свещено място, дали Аспекти му изпращаха знак?

Пъшкайки от болка, той пропъзля сантиметър по сантиметър през прага.

Дърветата бяха закрили прозорците и между колоните се събираха плътни сенки. Над главата му птиците се размърдаха тихо в гнездата си в каменните стени, притиснати от същия страх, който бе накарал и онези отвън да замлъкнат. На ръба на тъмнината се извисяваха статуи, останали почти само буци, изгубили ръцете си, с изгладени лица. Така или иначе ги разпозна. Едната беше на Джоха, Кралят чапла; другата на грубата, тумбеста Мешук, Каменната майка; също така с разтворени челюсти, опънал веригите си в опит да се освободи от тях, беше Азра Грабителя, Аспект на войната.

Едрик отправи мълчаливо една молитва към Деветте аспекти, докато се издърпваше по напуканите плочи, и всяко движение разпалваше нови огънове от раната в бедрото му. Няколко стъпала водеха по-навътре в тъмния храм. Източникът на червената светлина беше някъде долу.

Не се чуваше шум от преследвачите му, но той не се осмеляваше да се надява, че този древен храм може да ги задържи отвън. Съсредоточи се върху следващото движение напред и следващото, докато стигна до върха на стълбището. Червената светлина огряваше основите на колоните долу, но източникът ѝ не се виждаше, скрит от счупените парчета на паднала статуя.

С пресъхнали устни и разтреперани ръце той се плъзна надолу по първата стълба, след това по втората. На третата лакътят му поддаде и той се търкулна и започна да се плъзга надолу, изгубил контрол. Стрелата в бедрото му се закачи на един ръб и се изкриви настрана, а последвалата болка го потопи в тъмните води на безсъзнанието.

Когато отново се свести, Едрик лежеше по гръб в подножието на стълбището с обърната настрана глава. Очите му бяха пълни със сълзи и в тях плуваха проблясващи червени шестоъгълници. Той примигна и сълзите се плъзнаха по страните му, освободени.

Най-после видя източника на светлината. В крайна сметка не беше никакъв знак, а загасващият огън, оставен от скитник или странстващ друид, подслонил се тук. Значи нямаше надежда за помощ и отлагане на смъртта. Загледа се в горящите дърва, които припламнаха по-ярко на лекия бриз, и в сърцето му се промъкна тиха, болезнена тъга, когато осъзна, че е стигнал до края на пътя си. Изобщо не му се струваше достатъчно дълъг.

И тогава обърна глава и видя мъжа на върха на стълбището.

За замъгления поглед на Едрик той беше почти само сянка, а червената светлина се отразяваше в кръглите му очила и му придаваше вид на същество от ада, дявол от Бездната, дошъл да го отнесе. Беше нисък и плешив и носеше дълго черно палто. Когато заговори, гласът му беше задъхан и глух, звукът на кротко убийство.

– Край на бягането.

Той излезе на светлината. Имаше тънки устни, късогледни очи, бледо гладко лице и приличаше на чиновник. При други обстоятелства би могъл да изглежда комично, но на рамото си имаше двоен кръст, омразният символ на Желязната ръка, и на Едрик никак не му беше до смях.

– Аз съм Главен разследващ Клисен – каза той. – Слава на Императора.

Едрик беше изпуснал меча си на стълбите на храма, но имаше нож на хълбока си, който извади и насочи напред. Беше нищожна заплаха и Клисен не ѝ обърна внимание.

– Ще дойдат други – каза Едрик. – Други като мен. И ще ви прогоним от земите си.

– Хората в Солт Форк не споделяха убеждението ти. – Разследващият вдигна глава и огледа мрачното великолепие на храма. – Направихме пътищата ви бързи и безопасни, донесохме ред в градовете ви и ви дадохме дара на Словото и Меча. Защистваме ви от враговете, които ще ви избият или ще ви поробят. Селяните се радват на реколтата от нивите си, шивачките ви шият в мир, а децата ви искат да са граждани на Крода. – Гласът му прозвуча учудено. – Кога ще сте доволни?

– Ще сме доволни, когато последният кроданец напусне земята ни, когато трижди проклетият ви бог е отхвърлен и на трона отново седне осианец с Искрящия меч в ръка – каза Едрик. – Ще сме доволни, когато извоюваме свободата си.

Клисен сведе поглед и светлината отново оцвети очилата му в червено.

– Е, това никога няма да се случи. Защото най-дълбоко в себе си, където нямате смелостта да погледнете, знаете, че сте по-добре без нея.

– Един ден ще изядете тези думи от върха на осиански меч – изрече сърдито той. – А сега ме убий, ако ще го правиш.

– Ще умреш, не се съмнявай в това. Но първо ще говориш. Има един човек сред твоите приятели, когото търся. Ти го познаваше като Лейн от Хийт Едж, но и двамата знаем, че това не е истинското му име.

Едрик остана да лежи мълчаливо за момент. След това се разсмя, болезнен звук, почти като хлипане.

– Избягал ви е.

– Засега.

– Значи надеждата не е изгубена.

– Не бих казал това.

Клисен махна с ръка и на върха на стълбите се появиха три фигури, очертани само като силуети заради светлината, прииждаща от входа на храма. Едната от тях беше огромна, облечена с броня, и носеше гигантски чук. Втората, която държеше лък, беше слаба и опърпана. Третата носеше качулка и наметало, а на мястото, където трябваше да е лицето ѝ, проблясваше само метал. Тази гледка накара Едрик да се почувства сякаш студена тежест е притиснала гърдите му. Ето това беше източникът на безименния ужас, който бе накарал гората да замлъкне. Смелостта се изцеди от него, а страхът го накара да забърбори.

– Не мога да ви кажа къде е. Не знам къде е!

Внезапно в ръката, с която държеше ножа, Едрик започна да усеща сърбеж, който постепенно премина в парене. Нещо се изви-ваше под кожата му, противни ровещи се червеи, които се въртяха и увиваха под светлината на угасващия огън. Той се задави от ужас и отвращение. Другата му ръка полетя към лицето, където кожата беше започнала да се покрива с мехури, да се подува и да служи.

– Ще видим какво знаеш – каза тихо Клисен, а Едрик най-накрая си пое въздух и нададе вой.

Пещерата беше като пълна със сенчести зъби триъгълна паст. Арън я оглеждаше внимателно, стиснал меча си с побелели кокалчета.

– Мислиш ли, че е влязла там?

Кейд, приклепнал зад огромен камък и готов да побегне, кимна от скривалището си. Държеше ножа си в ръка, но очевидно нямаше много вяра в него.

Арън хвърли поглед през рамо, в случай че плячката им се беше промъкнала зад тях, за да ги хване в засада. Зелените склонове на стръмната клисурата се извиваха от двете им страни. Горещото слънце грееше върху тревата, но тук, долу, беше по-тъмно, а въздухът беше застоял. Земята беше покрита с всевъзможни по размер камъни, от малки камъчета до огромни късове, откъртени с времето от скалите и покрити с рошави мъхове и лишеи. Едно плитко поточе, което стигаше до глезените, широко само няколко крачки, се плискаше между тях. Усойни дървета дремеха наблизо, с клони натежали от внимателно наблюдаващи врани.

От пещерата се чу остър тропот на падащи камъни.

Кейд скочи на крака, готов да побегне. Арън го хвана за раменете и го бутна отново на колене.

– Тя е – прошепна Арън, наполовина тържествуващо, наполовина ужасено. Кейд простена тихо и отчаяно.

Със силно разтуптяно сърце и затаен дъх Арън стъпи на откритото и започна бавно да се придвижва напред. Когато Кейд не показва никакви признаци, че ще тръгне, Арън се намръщи и му направи знак да го последва. Кейд се плъзна иззад скалата, като мърмореше мрачно.

Те не бяха вече момчета, но не бяха и все още мъже, възрастни само в собствените си представи, но не и в тези на всички останали. Арън беше дългнест, но не висок – тялото му все още се опитваше да намери пропорциите си. Кейд беше по-соли-

ден, тронав, набит младеж, който се движеше без никакво изящество. Върху челото на Арън падаха гъсти кестеняви къдрици; имаше топли очи, плоска челюст и дълъг, широк нос, който разделяше лицето му като отвесната част на котва. Кейд имаше по-дребни черти в много по-месецо лице, бърза, неспокойна уста и леки наченки на брада в същия калнорус цвят като късо обръснатата му коса.

Кейд беше този, който пръв бе видял плячката им – едно бързо движение, подскочане в папратите, мярване на крак. Като мечка, беше обяснил той на Арън, когато страхът му бе преминал. Точно както беше казал Дара. След това я бяха проследили до тази клисура и най-накрая я бяха приклезили тук.

Арън се промъкна до отвора на пещерата. Светът вътре в нея беше студен и сив, пълен с остри ъгли. Нищо не помръдваше. Той тъкмо щеше да влезе по-навътре, когато Кейд го сграбчи за ръката.

– Няма да *влезеш*, нали? – прошепна невярващо той. – Защо не изчакаме тук? – Арън виждаше как се опитва да измисли добра причина. – Можем да я пресрещнем, когато излезе!

Идеята изкушаваше Арън. По-добре да се срещнат с животното на дневна светлина, където и те можех да маневрират. Но криенето в засада му се струваше проява на страх. Когато Товен беше гонил драксена от Кралския хълм до хралупата му и го беше убил, той не се беше крил отвън с часове преди това.

– Не. Ще я хванем неочаквано, където няма да може да избяга от нас.

– О да, великолепен план – промърмори недоволно Кейд. – Нищо не може да се обърка. А какво правим, ако *ние* искаме да избягаме?

Арън влезе в пещерата и около него се спуснаха мрак и тишина. Той се придържаше вдясно от поточето, като се движеше леко приклезнал, хванал мечка си в защитна позиция до тялото, както го беше учил Мастър Орик. Едно изплискване и порой псувни му подсказа, че Кейд го беше последвал, и че сега поне единият му крак е мокър.

„*Беше като вълчица, но не като която и да е вълчица, която си виждал!* – беше казал Дара с блеснал, сериозен поглед. – *Женски вург, висока до раменете ти, широка като каруца, зъби като ножове! Видях я да върви между дърветата в гората Сандър!*“

„Брат ми също я видял – беше казала Мия. – На следващия ден три от животните в стадото на баща ми ги нямаше и само кръвта и разкъсаната вълна показваха, че някога са били там.“

Арън се опита да не мисли за размера на животното, нито пък за зъбите ѝ, нито за това, че не беше дори една десета толкова добър с меча, колкото Товен. Вместо това си представи ликуването на гражданите, когато се върнеха, пълните с уважение кимвания от почетната кроданска охрана, гордостта в погледа на баща му, когато губернаторът ги хвалеше. Най-хубавото от всичко щеше да е щастливото лице на Сора, когато ѝ представеше лапата на варга, знак на героя към неговата дама.

Пред тях пещерата завиваше рязко вдясно и пътят беше скрит от издупчина в скалата. Толкова навътре идващата от входа на пещерата светлина беше слаба и Арън си помисли, че щеше да е хубаво да бяха взели фенер. Не беше очаквал, че ще трябва да се бие със звяр в тъмното. Може би засадата *наистина* беше най-разумният вариант. Той така или иначе винаги беше предпочитал историите за хитрия Томас пред тези за силния му брат Товен. Томас печелеше с ум и сръчност вместо със сила и оръжие.

А ако имаше друг начин да се излезе от пещерата? Не беше готов да позволи на звяра да се измъкне, след като го бяха търсили толкова време.

Придържайки се близо до студената стена, надникна зад скалата и видя в далечината малко разширение. От едната страна имаше назъбена цепнатина, достатъчно широка, за да може да се промъкне през нея. Поточето минаваше през разширението и се изливаше надолу по друг път. Нищо не се движеше освен неспокойно течащата вода.

– Как изглежда? – попита Кейд.

– Ела и виж – каза Арън и пристъпи напред.

Тъмнината се разсейваше от тънка струя дневна светлина, която пресичаше пътя му по диагонал и идваше от капеща дупка в тавана. По бреговете на поточето се бяха настанили най-различни хлъзгави растения и проблясваха неясно. Той видя фосфорен мъх и отровна гъба, както и други плесени и гъби, които не познаваше.

Кейд се вмъкна след него.

– Не ми харесва особено как изглежда онази огромна цепнатина в стената – каза той.

И сякаш в отговор на това двамата чуха плахо шумолене откъм пукнатината, звук, идващ от нещо несъмнено живо. С нарастващ ужас се обърнаха да го посрещнат заедно.

– Знаеш ли, чувал съм истории за някаква пещера наоколо – промърмори Кейд. – Пещера накрая на някаква клисура, от която извира поточе. В нея живеел много зъл отшелник, който имал кука вместо ръка. – Гласът му затихна и той се приближи с ококорени очи. – Не един пътник намирал подслон в пещерата в някоя дъждовна вечер и никога повече не излизал. Провесвал ги като месо. Историята казва, че умрял сам и изпълнен с омраза, но сянката му все още витае наоколо и последното нещо, което ще чуеш, е куката му, стържеща по камъните...

Арън го погледна безизразно.

– Това току-що си го измисли, за да си отидеш вкъщи – обвини го той.

– Да, така е – каза Кейд и присви рамене. – Струваше си да опитам. – Той вдигна едно камъче. – Да видим какво има там, тогава?

– Не так... – започна Арън, но беше прекалено късно да спре Кейд, преди да хвърли камъка.

От цепнатината изригна ураган от свистящи криле. Арън извика и размахна меча си във въздуха, докато пърхащите създания се удряха в лицето му. Мечът му се удари в камък, при което пръстите му изтръпнаха и той едва не го изпусна. Кейд тичаше наоколо като обезумял и се пляскаше по главата в опити да махне един прилеп, който се беше заплел в косата му. Край тях прелитаха неясни фигури, извиваха се в панически кръгове и се насочваха към входа на пещерата, оставяйки момчетата задъхани от страх.

Кейд прокара ръце през косата си и ги погледна с отвращение.

– Летящи плъхове. Ъгх. – Той забеляза Арън, който се беше подпрял на стената на пещерата с изваден меч. – Удари ли някой? – попита сухо.

– Следващия път, когато мислиш, че имаш идея, защо първо не я обсъдиш с мен? – каза Арън, останал без дъх.

– Аз не съм тоя, дето току-що ни вкара в пещера без фенери, за да се бием с женски варг.

– Не, ти просто си този, който го последва.

От дълбините на пещерата чуха плискане на вода и животинско пръхтене, което ги накара да замръзнат.

– Е, мисля, че приключих за днес – каза Кейд и тръгна след прилепите.

Арън го сграбчи.

– Не, не си – каза той и дръпна Кейд назад към себе си. Двамата се втрениха в тъмната вътрешност на пещерата. Пръстите на Кейд потрепваха притеснено върху дръжката на ножа, а на лицето му бе изписано съмнение.

– Сигурен ли си, че вместо да стоим тук не искаш да отидем на по бира в „Кръстосаните ключове“?

Арън го плесна по гърба, за да го окуражи. Кейд извъртя очи и изцъка с език.

– Давай тогава. Да приключваме с това. Но аз не тръгвам първи.

Арън нямаше намерение да му позволи да е пръв. Арън беше човекът, който щеше да убие този звяр. Иначе нямаше да стане хубава история за Сора.

„Висока до раменете. Широка като каруца. Зъби като ножове.“

Двамата се придвижваха тихо, като следваха поточето навътре в пещерата. Тъмнината се сгъсти и трябваше да се превият на две, когато таванът стана по-нисък. Точно преди да стигнат до края на осветената част, намериха нов коридор, завиващ надясно. Чуха ново изпръхтяване, достатъчно шумно и близо, така че Арън се отдръпна назад и протегна ръка, за да спре Кейд.

Звярът беше точно зад ъгъла.

Очите на Кейд светеха от страх, когато грабна лакътя на Арън и поклати глава. Но Арън стисна силно ръката на приятеля си и се втрени в него. Сега вече изобщо не можеше да става въпрос да се връщат.

– Нападаме заедно – прошепна той.

Кейд се поколеба, но Арън не го пусна.

– Можем да го направим – каза той и този път видя неохотната решителност, която се появи на лицето на приятеля му. – Арън и Кейд – прошепна той с дръзка усмивка. – Ще ни наричат герои.

– Със сигурност ще ни наричат *нещо* – съгласи се Кейд с нежелание.

– Готов ли си? Когато дам командата.

Кейд кимна, но не и преди да покаже с поглед какво мисли за приключението, в което беше въввлечен.

Арън се заслуша. Чу се още едно изпръхтяване, звук, показващ, че звярът се движи. Той пое въздух, задържа го за момент, след кое-

то извика възможно най-свирепо. Двамата се хвърлиха зад ъгъла с вдигнати мечове.

Посрещна ги пълна тъмнина. Пълна тъмнина, в която нямаше и следа от плячката им. Те се поспряха, без да знаят къде да насочат ударите си и без да смеят да продължат напред, и точно в този момент звярът ги нападна с ужасяващ писък.

Арън и Кейд се запрепъваха назад и нагазиха в поточето, докато звярът се носеше към тях. Арън се подхлъзна на един мокър камък и кракът му се огъна под него. Главата му се удари в стената, а пред очите му избухнаха звезди, докато падаше на ръце и колене в студената вода. През пищялите и дланите му звънтеше болка. Мечът някак се беше изплъзнал от ръката му. Той започна да търси панически в потока, но не го намираше никъде.

Чу как Кейд вика предупредително, след което горещият, космат хълбок на звяра се удари в него и напълни ноздрите му с неприятна воня на плесен. Арън се опита да увие ръце около него и да го събори, вместо да му позволи да го удари отново, но звярът се изправи на задните си крака и се хлъзна в поточето, забивайки Арън в стената, а бодливата му козина одра лицето му. Той стискаше зъби и се опитваше с всички сили да се задържи за него.

– Кейд! Намушкай го! – изкрещя Арън, но не можеше да види приятеля си сред цялата тази блискаща се в очите му вода.

Звярът изрита силно и го уцели ниско в корема, и ръцете му се отпуснаха. Един тежък хълбок се удари в бузата му, след което звярът побягна надолу по поточето, грухтейки и пищейки панически. Когато излезе извън пещерата, звуците започнаха да заглъхват, а Арън остана на колене в поточето, натъртен, задъхан и с тъпа болка в корема и слабините.

– Арън? – Кейд дотича до него. – Ранен ли си?

Той примигна замаяно, отвори широко очи няколко пъти, за да рзчисти мъглата от главата си, след което с усилие се изправи на крака.

– Къде е мечът ми?

– Не знам. Изпусна го някъде. Ето го, в поточето.

Хванал задната част на главата си с една ръка, Арън се наведе, за да прибере оръжието си. Чувстваше, че лицето му е горещо, и то не само заради битката.

– Това не беше никакъв варг – каза той след известно време. – Беше дива свиня.

– Така изглежда – съгласи се Кейд. След което, за да се почувстват по-добре, добави: – Беше наистина *голяма* дива свиня.

Арън, от когото капеше вода, видя как крайчетата на устата на Кейд се повдигнаха. Това го накара да се разсмее. Двамата се подпряха един на друг и се смяха, докато им потекоха сълзи. След известно време Арън започна да се успокоява, но тогава Кейд изгрухтя като прасе и двамата започнаха да се смеят отново. Когато най-накрая спряха, Арън го болеше корема, а Кейд беше готов да припадне.

– Може би е по-добре да не казваме на никого за това, – предложи Арън, докато си проправяха път към изхода на пещерата и към слънцето навън.

Кейд клекна до поточето, сви на топка един парцал от джоба си и го наkisна в студената вода.

– Да бе, все едно че ще кажа. Никога няма да ни позволят да го забравим. Ето, сложи това на подутината.

Арън с благодарност притисна парцала към задната част на черепа си. Целият онзи смях не беше помогнал на главоболието му.

– Та как мислиш? Следващия път да пробваме източния хребет?

– Не се отказваш от този варг, така ли? – погледна го удивено Кейд. – Вече четири пъти сме тръгвали да го ловим! Това са всички почивни дни, които съм имал в последните две седмици! Не можем ли поне да обмислим възможността, че Дара е лъжец, а Миа е наивна?

– Ще я обмислим – каза Арън, – точно след като сме проучили източния хребет.

– Няма никакъв варг! – извика отчаяно Кейд.

– Отказваш се прекалено лесно – каза Арън през рамо и започна да се изкачва нагоре по клисурата.

– Ъхъ. А ти въобще не се отказваш.